

som vi ved det om andre Fugle — at en stor Del af de her i Landet ynglende Fugle kommer først, og senere de, der drager igennem paa Rejsen imod Nord.

Ogsaa andetsteds fra er der i dette Foraar berettet om ynglende Snæpper. Saaledes meddeler kgl. Skovfoged Jensen-Tusch, at han i en af Skovene ved Silkeborg 26 Maj saa 3—4 Unger, der skønnedes at være noget over 14 Dage gamle, og kgl. Skovfoged Fr. Erhardt saa 7 Juni i en Naaletræsbevoksning i Østerskoven ved Silkeborg en Snæppe fulgt af 2 langbenede Unger af Størrelse som en Stær.

†

OTTO HERMAN.

Med Otto Herman, som døde 27 December 1914, er en af de ejendommeligste Personer blandt Europas Ornithologer gaaet bort. Alene hans Ydre med den karakteristiske Patriarkskikkelse maatte man lægge Mærke til, og skøndt højt oppe i Aarene var han til det sidste fuld af Liv og Energi, en aandfuld og begejstret Forfatter og Taler.

Kan man undertiden om en afdød sige, at hans Liv skred jævnt frem ad de afstukne Baner, saa gælder det modsatte om Otto Herman. Hans Løbebane var saa uregelmæssig og ejen-

dommelig som vel tænkelig, og naar han fik udrettet, hvad han gjorde, skyldtes det ikke gunstige ydre Vilkaar, men en glimrende Begavelse, en Flid og Energi langt ud over det almindelige.

Otto Herman var født i Ungarn i 1835. Efter en stormomtumlet Ungdom fik han i 30-aars Alderen Ansættelse som Konservator ved Museet i Kolozvár og skrev her sin første ornithologiske Artikel, der behandlede Lærkefalken. I de følgende Aaringer beskæftigede Herman sig for en stor Del med Entomologi, særligt med Edderkopperne, skrev tillige et stort Værk om Ungarns Fiskeri og tog livlig Del i de to første ornithologiske Kongresser i Wien 1888 og i Budapest 1891, for endelig i Aaret 1893 med Statsunderstøttelse at faa grundet den ungarske ornithologiske Central, hvis Hovedopgave var at udforske Ungarns Ornithologi, særlig Trækforholdene og de ungarske Fugles økonomiske Betydning. Af det statelige Aarsskrift »Aquila«, hvori Institutets Arbejder er offentliggjorte, var det 21de Bind netop afsluttet ved Hermans Død; selv skrev han talrige større ornithologiske Afhandlinger i Aarsskriftet. En lille smukt udstyret Folkebog om Fuglenes Nytte og Skade, skrevet af Herman med Billeder af Titus Csörgey, er udkommet i Ungarn i Titusender af Eksemplarer, senere oversat paa tysk og engelsk.

Ved Institutet samlede Herman udmærkede Medarbejdere, fik det stadig udvidet, gjort til en selvstændig Institution og anbragt i smukke, rummelige Lokaler med Bibliothek og Samlinger, fik sat et Iagttagelsesnæt i Gang til Udforskning af Fugletrækket i Ungarn og paabegyndte i de sidste Aar ret storslaaede Ringmærkningsforsøg.

Havde Otto Hermans Virksomhed indskrænket sig til Ornithologien, vilde man altid have beundret, hvad han havde udrettet; men Ornithologien var kun en Del af, hvad han arbejdede med. Som nævnt dyrkede han ogsaa Entomologi, skrev et stort Værk om Ungarns Edderkopper, var ivrig interesseret i Fiskeriet i Ungarn og stærkt optaget af etnografiske Forskninger; i sine sidste Aar havde han planlagt et mægtigt Arbejde om den ungarske Befolknings Urbefolkning, Fiskeri og Kvægavl. Dertil var han endelig i en lang Aarrække af sit Liv en ivrig og aktiv Politiker. Naar man læser om Hermans Liv og Virken, kommer man til at tænke paa Renæssancetidens store Skikkelser, og en Levnedsskildring af ham vilde fortræffeligt kunne gaa ind i en af de Bøger for Ungdommen, hvor store Mænds Liv omtales.

Hermans samlede Produktion omfatter 625 Arbejder, hvoraf 59 entomologiske, henved 400 ornithologiske og over 100 etnografiske; i alle 3 Afdelinger findes bindtykke Værker.

Dansk Ornithologi var ikke Herman ukendt, og med flere danske Ornithologer stod han i Forbindelse. I sine Afhandlinger om de ungarske Ringmærkningsforsøg forsømte han heller ikke at henlede Opmærksomheden paa, at Ringmærkningstanken og dens første Udførelse skyldtes en dansk Mand.

O. H.

ANMELDELSER.

FUGLENE VED DE DANSKE FYR I 1913. 31. AARSBERETNING OM DANSKE FUGLE. VED R. HØRRING.

(Særtryk af Vidensk. Medd. Naturh. Foren. Bd. 66. Kbhvn. 1914.)

Aarsberetningen holder sig nær op ad dens talrige Forgængere. — Der faldt i 1913 ved Fyrene ialt mindst 4000 Fugle tilhørende 78 Arter; 1885 indsendtes til zoologisk Museum. Tallet af Arter, der i Aarenes Løb er faldne ved Fyrene, er nu naaet op til 167 i de sidste 28 Aar; i 1913 faldt af nye Arter: Odinshane (*Phalaropus hyperboreus*), Hejre (*Ardea cinerea*) og Dværgfalk (*Falco æsalon*).

Afsnittet »Forskellige Iagttagelser fra Fyrene« viser, at flere af Fyrmestrene har Betingelser for med fornøden Vejledning at kunne yde noget værdifuldt som Iagttagere.

Den meget lille Del af Beretningen, som hedder »Meddelelser om mindre almindelige danske Fugle«, kunde uden Skade undværes, da disse Meddelelser kun er faa og tildels omtalte andetsteds; lidt forvirrende virker det ogsaa, naar det mægtige Træk af Nøddekriger, der i Efteraaret 1913 gik over Danmark, kun har sat sig Spor i Aarsberetningen ved Meddelelser fra to Fyr, om at Nøddekriger er set.

Danmark ejer nu en enestaaende Samling af Iagttagelser fra Fyrene; det vil være fortjenstfuldt at fortsætte med Indsamlingen af disse Iagttagelser, endnu fortjenstfuldere at faa Materialet bearbejdet. Som det nu er, drukner man i de Tusinder og atter Tusinder af enkelte Opgivelser, og for hvert Aar bliver Materialet mere og mere uoverskueligt. Det kunde jo ogsaa tænkes, at en Bearbejdelse af hele Stoffet i nogen Grad kunde frembringe nye Synspunkter og dermed en delvis ny Arbejdsmaade ved Indsamlingen og Bearbejdelsen. Adskillige ser saaledes nu med megen Skepsis paa Beretningen af Undertitelen »Aarsberetning om danske Fugle«.

O. H.